



Arrest

nr. 126 447 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X, die eveneens verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan een aanvraag tot verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2009 dient de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 2 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De eerste verzoekende partij dient tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.3. Op 17 augustus 2010 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Bij arrest nr. 52 280 van 30 november 2010 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.5. Op 22 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van de eerste verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 1 oktober 2010 verstrekt de ambtenaar-geneesheer een advies.

1.7. Op 20 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van de eerste verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.8. Op 22 december 2010 dient de eerste verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

1.9. Op 28 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de tweede aanvraag van de eerste verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij aan de eerste verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

1.11. Bij arrest nr. 57 068 van 28 februari 2011 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.7.

1.12. Bij aangetekend schrijven van 18 maart 2011 wordt de eerste verzoekende partij uitgenodigd om bijkomende medische gegevens voor te leggen.

1.13. Op 27 juni 2011 verschaft de arts-adviseur een nieuw medisch advies.

1.14. Op 2 september 2011 dient de eerste verzoekende partij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.15. Op 19 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.16. Op 17 november 2011 kent de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een tijdelijk verblijf van één jaar toe aan de eerste verzoekende partij en haar gezin.

1.17. Op 13 september 2012 legt de eerste verzoekende partij medische stukken voor in het kader van de aanvraag tot verlenging van het verblijfsrecht.

1.18. Op 26 oktober 2012 verschaft de arts-adviseur een medisch advies.

1.19. Op 8 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot het niet verlengen van het Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR) ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar gezinsleden. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voornoemde beslissingen diende de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.20. Op 4 januari 2013 worden de beslissingen vernoemd in punt 1.19. ingetrokken.

1.21. Op 16 januari 2013 verschaft de arts-adviseur een medisch advies.

1.22. Op 17 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot het niet verlengen van het Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (BIVR) ten aanzien van de eerste verzoekende partij en haar gezinsleden. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 13.09.2012 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door, artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 17.08.2010 en 01.09.2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 17.11.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur dd. 16.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage), hij tot de volgende conclusie kwam

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008; Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard.”

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.23. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

1.24. Bij arrest nr. 97 554 van 21 februari 2013 heeft de Raad de afstand van het geding vastgesteld inzake het beroep vermeld in punt 1.19.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste, tweede en derde middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 9^{ter} en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 17 mei 2007).

De verzoekende partijen menen dat de eerste verzoekende partij wel degelijk medische verslagen heeft voorgelegd waaruit niet alleen therapietrouw in haar hoofd kon worden afgeleid maar waaruit wel degelijk overduidelijk was gebleken dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar het herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, dat uit de motivering niet blijkt dat de verwerende partij de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van de eerste verzoekende partij op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Zij menen dat door de aanvraag tot verlenging af te wijzen op grond van het feit dat de omstandigheden op grond waarvan de verblijfsmachtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer zouden bestaan, daarbij verwijzend naar een evaluatie van de arts-attaché van 16 januari 2013 die stelt dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat de eerste verzoekende partij zou lijden aan een medische aandoening die een directe bedreiging voor haar leven zou zijn, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in de aanvraag van 17 augustus 2010 en de diverse navolgende schrijvens, zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

4.1.1.1. Ten eerste stellen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag tot verlenging van het BIVR wel degelijk diverse objectieve en verifieerbare medische verslagen heeft voorgelegd, opgesteld door artsen die haar therapeutische opvolging verzekeren, dat op grond van de medische verslagen wel degelijk kon worden afgeleid dat er niet alleen therapietrouw was in hoofd van de eerste verzoekende partij maar bovendien dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die een directe bedreiging voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt en van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland om die reden onmogelijk is, dat uit de door de eerste verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is. De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing een flagrante schending inhoudt van artikel 9

van het KB van 17 mei 2007, daar nergens in de motivering van de bestreden beslissing blijkt of de verwerende partij voldaan heeft aan de verplichting zoals opgelegd in voornoemd artikel ("*... Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.*"). dat integendeel, de verwerende partij zich ten onrechte beperkt tot een loutere verwijzing naar een evaluatie van 16 januari 2013 van de arts-attaché waarin deze laatste echter een totaal verkeerd uitgangspunt heeft en waarbij laatstgenoemde verkeerde criteria heeft aangewend. Na citering van een deel van het voornoemd medisch advies, stellen de verzoekende partijen dat niet alleen de arts-attaché zich, volledig ten onrechte, heeft beperkt tot het geven van een volledig stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering, maar bovendien hij nergens in zijn evaluatie nagegaan is of er al dan niet sprake is van een verandering inzake de medische toestand van de eerste verzoekende partij in vergelijking met haar medische toestand op 17 november 2011 en evenmin heeft nagegaan of deze zogenaamde verandering van de medische toestand van de eerste verzoekende partij al dan niet een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, dat door dit niet te onderzoeken, het overduidelijk vaststaat dat de bestreden beslissing een flagrante schending inhoudt van artikel 9 van het K.B. van 17 mei 2007.

4.1.1.2. Ten tweede houdt de bestreden beslissing, volgens de verzoekende partijen, een schending in van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Na gedeeltelijke citering van voornoemd artikel, wijzen de verzoekende partijen er op dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het medisch advies van 16 januari 2013 van de arts-attaché waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van de eerste verzoekende partij niet direct levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. De verzoekende partijen vervolgen dat de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Zij menen dat de arts-attaché de rechtspraak van het EHRM op een totaal foute wijze interpreteert en verwijzen hiervoor naar en citeren uit arrest nr. 95 049 van 14 januari 2013 van de Raad.

De verzoekende partijen benadrukken dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een 'directe' levensbedreiging wordt vereist, dat voornoemd artikel ook ziekten toelaat die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland, dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf geen 'directe' levensbedreiging wegens 'kritieke' gezondheidstoestand of 'vergevoerd stadium' van de ziekte eist, dat door te eisen dat de aandoening van de eerste verzoekende partij 'levensbedreigend' zou moeten zijn, de verwerende partij een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet en daardoor voornoemd artikel miskent.

Voorts wijzen de verzoekende partijen er op dat artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet de verwerende partij slechts toelaat om de zogenaamde 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet zieken beschermt die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokken naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij stellen dat de verwerende partij de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging afwijst alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, met bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ('direct' risico op leven of fysieke integriteit), dat de verwerende partij daarbij geen afdoende motivering over het tweede en derde deel van de definitie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gaf, namelijk of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat de eerste verzoekende partij geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer, dat nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of de verwerende partij hetzij de arts-attaché *in concreto* een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in hun herkomstland, dat door dit onderzoek niet te voeren de bepalingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ontegensprekelijk geschonden worden. De verzoekende partijen zijn van mening dat de arts-attaché zich in zijn medisch advies onterecht beperkt tot een vaag en onpersoonlijk citaat ("*Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.*") en stellen dat door zich te beperken tot het citeren van dergelijke vage zinsnede, de verwerende partij uiteraard niet voldoet aan zijn motiveringsplicht dewelke steeds *in concreto* dient te gebeuren, dat zij vanzelfsprekend niet kunnen instemmen met een dergelijke (steeds terugkerende)

stereotype afwijzing van hun verzoek tot verlenging, dat nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in hun herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag. Volgens de verzoekende partijen lijdt de eerste verzoekende partij wel degelijk aan een ernstige aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, dat in de medische getuigenschappen die aan het administratief dossier toegevoegd werden, wordt onderstreept dat de medische aandoening van de eerste verzoekende partij levensbedreigend is en dat bij afwezigheid van medische behandeling zelfdoding mogelijk is, dat de verwerende partij *in casu* onzorgvuldig te werk is gegaan, dat het medisch advies in strijd is met de voorhanden zijnde stukken van het administratief dossier.

4.1.1.3. In een derde onderdeel gaan de verzoekende partijen in op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partijen werpen op dat de verwerende partij de mogelijkheid had om de eerste verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch dit ten onrechte nagelaten heeft te doen, dat een medisch onderzoek ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, dat door de eerste verzoekende partij niet te onderwerpen aan een medisch onderzoek, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat totaal foutief, minstens voorbarig was, de verwerende partij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. De verzoekende partijen wijzen er op dat de eerste verzoekende partij in haar schriftelijke aanvraag nochtans formeel had aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te verstrekken, schriftelijk dan wel mondeling. Zij menen dat gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en de medische verslagen van hun arts anderzijds tot tegenstrijdige conclusies komen, het noodzakelijk was om de eerste verzoekende partij minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dat door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloten om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij menen dat de bestreden beslissing minstens de motiveringplicht schendt omdat op het voorstel tot medisch onderzoek van de eerste verzoekende partij helemaal niet werd geantwoord. Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij, volgens de verzoekende partijen, bij de eerste verzoekende partij of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van de eerste verzoekende partij om te reizen naar Armenië, gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide, of de eerste verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat *in casu* ten onrechte niet is gebeurd. Zij vervolgen dat de arts-attaché geen deskundige raadpleegde noch correspondeerde met de behandelende arts van de eerste verzoekende partij aangaande haar gezondheidsproblemen, dat dit nochtans is voorgeschreven door artikel 4 van het KB van 17 mei 2007, dat mits consult van de behandelende arts de verwerende partij een correct medisch standpunt had kunnen innemen, dat de arts-attaché op voorbarige en onterechte wijze de door de eerste verzoekende partij voorgelegde verslagen heeft tegengesproken, dat de medische toestand van de eerste verzoekende partij wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, dat dit wordt aangetoond aan de hand van twee recente medische verslagen van de artsen van de eerste verzoekende partij, dat uit deze recente medische verslagen van 8 februari 2013 en 6 februari 2013 duidelijk blijkt dat de medische toestand van de eerste verzoekende partij van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is, dat de inhoud van deze recente medische verslagen van de behandelende artsen van de eerste verzoekende partij voor zich spreken en geen enkele twijfel laten bestaan dat de verwerende partij de huidige medische toestand van de eerste verzoekende partij totaal verkeerd heeft beoordeeld. Het is naar de mening van de verzoekende partij dan ook duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, alsook van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De verzoekende partijen besluiten met een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht.

4.1.2. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partijen zijn van mening dat uit de door de eerste verzoekende partij voorgebrachte medische verslagen bleek dat de medische aandoening van de eerste verzoekende partij van die aard is dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater, psycholoog en huisarts en dat

er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling, dat de vernoemde verslagen objectieve en verifieerbare documenten betreffen en aantonen dat de medische aandoeningen van de eerste verzoekende partij levensbedreigend zijn en dat haar gezondheidstoestand kritiek is, dat de verwerende partij de mogelijkheid had om de eerste verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch nagelaten heeft dit te doen, dat een medisch onderzoek ongetwijfeld een ander licht had geworpen op de zaak, dat het onredelijk is dat de verwerende partij de eerste verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 januari 2013, dat foutief is en in tegenstrijd met de voorhanden zijnde stukken in het dossier, dat het gegronnd verklaren van hun aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is.

4.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer wat volgt:

“In een tweede onderdeel houden verzoekers voor dat de arts-adviseur de rechtspraak van het EHRM op totaal foutieve wijze interpreteert. Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat evenwel op een andersluidende beslissing betrekking heeft.

Verwerende partij laat gelden dat de arts-adviseur terecht stelde dat artikel 3 EVRM een zekere graad van ernst vereist, die in de interpretatie van het Europees Hof van de Rechten van de Mens een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, Dv. United Kingdom).

Dit is evenwel niet de enige motivering in het advies. Integendeel stelt de arts-adviseur in zijn conclusie vervolgens dat:

- *uit de beschikbare medische gegevens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is;*

- *er derhalve vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland;*

- *bijgevolg het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ler van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel;*

- *de verblijfsmachtiging niet langer nodig is vermits de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard.*

Verzoekers hun beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in casu bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur.

De ingeroepen ziekte dient wel degelijk ernstig te zijn vooraleer zij onder het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet zou ressorteren.

Voor zoveel als nodig wijst de verwerende partij erop dat, en dit ook volgens de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie o.m. RvV nr. 74.125 dd. 27.01.2012, nr. 73.999 dd. 27.01.2012 en nr. 73.890 dd. 24.01.2012, nr. 73.906 dd. 25.01.2012), uit de bewoordingen van het artikel 9ter zelf alsook uit de parlementaire voorbereiding, duidelijk blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes hanteert met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen:

(...).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (‘a very exceptional cas’), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

(...)

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over

bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook §34 van het arrest *N. vs. Het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V.* 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog uit het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265,855 (onder “2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades », vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

- in het arrest ‘*D. c. Royaume-Uni*’ is sprake van “il était en fait proche de la mort”, en van “le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale

- in het arrest ‘*Karara c. Finlande*’ stelde de commissie dat la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 5” ;

- in het arrest ‘*Bensaid c. Royaume-Uni*’ wordt geoordeeld dat “La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire *D. c. Royaume-Uni* (précitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida, et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts;

- in het arrest ‘*Arcila Henao c. Pays-Bas*’ sprake is van “la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention” ;

- in het arrest ‘*Ndangoya c. Suède*’ wordt gesteld dat “la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal, que Von trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide” ;

- in het arrest ‘*Amegnigan c. Pays-Bas*’ oordeelde het hof dat “le sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Togo, quoiqu'à un coût pouvant être extrêmement élevé

- EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, §§ 81-83 (vrij vertaald):

« (. . .) Het is het Hof (. . .) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak *N.* was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest *D.* voornoemd heeft het Hof rekening

gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§ 51- 54).»

- En ook: EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald): « Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de RvV constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij verwijst tevens naar volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Verzoeker geeft aldus in wezen aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van zijn aandoeningen zoals deze blijken uit de door hem in het kader van de verblijfsaanvraag aangebrachte medische stukken. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker, door te wijzen op enkele vermeldingen in de door hem aangebrachte attesten, nog niet aantoonde dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer gelet op deze attesten foutief of kennelijk onredelijk is. Uit het loutere gegeven dat de behandelende arts de aandoeningen als ernstig kenmerkte blijkt nog niet dat de ambtenaar-geneesheer - die als enige een toetsing doorvoerde van de aandoeningen zoals deze voorlagen aan het artikel 9ter, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet - foutief of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat deze aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in voormelde bepaling. Het enkele gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een andere mening zou zijn toegedaan dan de behandelende arts is daarnaast ook onvoldoende om hiertoe te kunnen besluiten.

Ook door te wijzen op de duur van de behandeling, het gegeven dat de aandoening niet of moeilijk geneesbaar is, het gegeven dat er sprake is van een risico op zelfdoding, het gegeven dat hij vijf soorten medicatie neemt en het gegeven dat de opvolging dient plaats te vinden in een beveiligde en gespecialiseerde omgeving, toont verzoeker nog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de aangevoerde aandoeningen - die aan de basis ligt van de bestreden beslissing - kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt kennelijk geen ziektes zijn zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen in bepaalde gevallen een aanduiding vormen van de ernst van een aandoening, doch zijn op zichzelf niet noodzakelijkerwijze voldoende om te kunnen besluiten tot een voldoende ernst in de zin van deze wetsbepaling. Louter ten overvloede wijst de Raad er in dit verband ook op dat het feit dat een persoon in de toekomst eventueel zelfmoord zou kunnen plegen niet noodzakelijk leidt tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit.

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonde dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten.” (R.v.V. nr. 91.685 dd. 19 november 2012)

Verzoekers hun betoog inzake het onderzoek van de arts-adviseur, kan geenszins worden bijgetreden.

“Waar de verzoekster stelt ‘wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM’ beperkt zij zich bovendien tot het uiten van een zeer algemeen geformuleerde kritiek die niet op de concrete motivering van de thans bestreden beslissing wordt betrokken. Bovendien blijkt uit de hoger geciteerde passages van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur dat wel degelijk werd onderzocht of de ziekte van de verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verwijzing van de arts-adviseur naar artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt ‘Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’ impliceert immers een beoordeling omtrent het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het feit dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling die de verweerder en de

arts-adviseur maken omtrent artikel 3 van het EVRM, is op zich uiteraard niet voldoende om een schending van dit verdragsartikel aan te tonen'. (R.v.V. nr. 91.381 dd. 19.11.2012)

Terwijl, het weze herhaald, de arts-adviseur in casu heeft vastgesteld dat "de verblijfsmachtiging niet langer nodig is vermits de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard".

Verzoekers verliezen deze laatste motivering, die nochtans duidelijk determinerend is in het advies, ten onrechte uit het oog.

Met hun vage beschouwingen tonen verzoekers niet aan dat het advies van de arts-adviseur niet kan worden weerhouden en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris aldus kennelijk onredelijk zou zijn."

4.3. De Raad stelt vast dat het niet wordt betwist dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en op artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.4. Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

4.5. De beoordeling of de machtiging niet langer nodig is, gebeurt in het licht van de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend. Artikel 9 van het voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 verwijst in deze naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

4.6. Aldus dient uit samenlezing van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 en artikel 9ter van de vreemdelingenwet te blijken of de actuele staat van de aandoening ofwel een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

4.7. De bestreden beslissing dient, voor de beoordeling van de motieven, samen met het medisch advies van 16 januari 2013 te worden gelezen. Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

Het medisch advies van de arts-adviseur luidt als volgt:

“Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Ik verwijs naar een eerder medisch advies van collega dr. Goorts (d.d. 27/06/2011). Toen werd advies gegeven om een verblijfsmachtiging van 1 jaar te verlenen.

Voor mijn advies maak ik gebruik van de medische stukken die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

°Medisch getuigschrift (d.d. 2/8/2011) ingevuld door dr. Vander Perre, psychiater, waaruit blijkt dat de betrokkene een posttraumatische dissociatieve toestand heeft. Hij wordt hiervoor medicamenteus behandeld en psychotherapeutisch opgevolgd. Bij afwezigheid van de behandeling zou paranoia en zelfdoding mogelijk zijn;

°Medisch getuigschrift (d.d. 18/8/2011), ingevuld door dr. Wera, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stress-stoornis (PTSS) heeft en depressief is. Bij afwezigheid van de behandeling zou psychose en zelfdoding mogelijk zijn.

°Medisch attest (d.d. 28/10/2011) opgemaakt door dr. Vander Perre waaruit blijkt dat betrokkene gehospitaliseerd is omwille van een posttraumatische depressieve toestand;

°Verslag van een ontslag uit het hospitaal (d.d. 28/11/2011), opname omwille van een ernstige depressieve toestand;

° Attesten (d.d. 29/06/2011, 13/03/2012, 5/7/2012) opgemaakt door mr. Kara Khanian, die niet als medisch attest kunnen worden weerhouden;

° Medisch getuigschrift (d.d. 4/7/2012) ingevuld door dr. Vander Perre waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stress-stoornis heeft waarvoor zij medicamenteus wordt behandeld en opgevolgd;

° Getuigschriften (twee zonder datum, telkens enkel de eerste bladzijde) ingevuld door <geen naam noch handtekening> die niet als medisch attest worden weerhouden;

°Verslag van een hospitalisatie (9/7/2012 – 23/8/2012) opgemaakt door dr. Vander Perre waaruit blijkt dat betrokkene een gedragsproblematiek heeft. Als diagnose wordt een ernstige majeure depressie weerhouden.

°Standaard medisch getuigschrift (d.d. 29/08/2012, pagina 1 en 3) ingevuld door dr. Wera waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stress-stoornis heeft met een majeure depressie. Ze wordt hiervoor medicamenteus behandeld en is voor onbepaalde duur werkonbekwaam.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 43-jarige vrouw een PTSS en een zware depressie heeft. Ze werd hiervoor recentelijk tweemaal gehospitaliseerd.

De lage vermelde GAF-score (11-20) geeft geen duidelijkheid over de eventuele ernst van de onderliggende medische problematiek vermits op basis van sociale factoren (zoals bv. een ernstige communicatieprobleem) een dergelijke score kan worden bekomen

Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt en wordt bovendien in de meest recente attesten niet meer vermeld. Dit duidt op een duidelijke verbetering van de situatie.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard."

4.8. De verzoekende partijen wijzen erop dat in dit advies van 16 januari 2013 de arts-adviseur enkel concludeert dat de aandoening van de eerste verzoekende partij niet direct levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of zeer vergevorderd stadium van de ziekte. Zij wijzen erop dat de arts de rechtspraak van het EHRM foutief interpreteert. Daarnaast stellen zij dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter een "directe" levensbedreiging wordt vereist wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevorderd stadium" van de ziekte. Zij stellen dat de verwerende partij enkel met het eerste deel van de definitie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft rekening gehouden, maar dat hij daarbij geen enkele motivering gaf over het tweede en derde deel van de definitie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, namelijk of er geen van de genoemde risico's kan ontstaan in het geval de eerste verzoekende partij geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer. De verzoekende partijen wijzen erop dat nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of de verwerende partij of de arts *in concreto* een onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in hun herkomstland, dat door dit onderzoek niet te voeren, de bepalingen van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ontegensprekelijk worden geschonden.

4.9. De Raad merkt op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk twee mogelijkheden inhoudt wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

4.10. De verwijzingen in de nota met opmerkingen naar parlementaire stukken waaruit moet blijken dat het de bedoeling van de wetgever was om artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verbinden met artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doen geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Het standpunt van de verwerende partij dat de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gaat niet op. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM, is immers niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving

van de verdragspartijen. De gemachtigde kan absoluut niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen (eveneens RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Waar de verwerende partij verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

4.11. *In casu* kwam de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 16 januari 2013, waarnaar in de bestreden beslissing letterlijk wordt verwezen, tot de volgende conclusie:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard.”

In casu werd de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd, enkel omdat de door de verzoekende partijen aangevoerde aandoening geen directe bedreiging voor het leven vormt en omdat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij niet kritiek is of zeer vergevorderd alsook omdat de verbetering van de gezondheidstoestand voldoende is en niet van voorbijgaande aard, doch werd niet onderzocht of die aandoening een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan echter niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt, hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit geldt des te meer wanneer uit niets blijkt dat de voorgelegde aandoening of ziekte van banale aard is. Uit het administratief dossier, meer bepaald de talrijke voorgelegde medische attesten naar aanleiding van hun aanvraag tot verlenging van hun machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals opgesomd in het advies van de arts-adviseur van 16 januari 2013, blijkt dat de eerste verzoekende partij lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis met majeure depressie waarvoor zij tweemaal gehospitaliseerd werd. Dit wordt eveneens bevestigd in het advies van de arts-adviseur van 16 januari 2013.

Niettegenstaande de arts-adviseur in zijn advies aangeeft dat de lage vermelde GAF-score geen duidelijkheid geeft over de eventuele ernst van de onderliggende medische problematiek en dat het risico op zelfdoding in de meest recente attesten niet meer wordt vermeld wat duidt op een duidelijke verbetering van de situatie, kan uit het voornoemde advies niet worden afgeleid dat de arts-adviseur het feit in rekening nam dat de eerste verzoekende partij voor haar aandoeningen medicamenteus behandeld werd en opgevolgd werd noch dat werd nagegaan of de medicatie beschikbaar en toegankelijk is voor de eerste verzoekende partij in het land van herkomst.

Het gegeven dat bijgevolg niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de eerste verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is aldus strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.

4.12. Artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet is in de aangegeven mate geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.13. Aangezien de eerste bestreden beslissing die handelt over de weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf van de verzoekende partijen, wordt vernietigd, gaat de Raad ervan uit dat zij terugvallen op een gegronde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing over hun aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging. Zij hebben op grond van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve dienen de bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dienen ze te worden vernietigd.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten, ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan een aanvraag tot verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER